

KOLLIČEK

číslo 13   červenec

Vážení čtenáři,

vítejte u dalšího čísla Kolíčku. Tentokrát pokrývá poměrně velké časové období od února do června. Čas letí a tak už máme pryč i polovinu prázdnin a začíná tábor. Za tu dobu se uskutečnilo velké množství výprav a dalších akcí, z mnoha z nich tu bohužel reportáže nenajdete, tak alespoň malý přehled: v klubovně jsme měli promítání Hamleta a o Albánii, Kobry zajely do Buzuluk, společně s vlčaty ještě do Rakovníka, Krahuji zajeli na brigádu k Pavlovi, Kobry válčily na Azerothu, byli jsme opět na pietním aktu na Malvazinkách, naše vlčata závodila na Závodě vlčat a světlušek Prahy 5, významně jsme se podíleli na skautské expozici na Bambiriádě na Letné (díky všem zúčastněným), Krahuji vyjeli na Milešovku a vlčata malovala v severních Čechách. Kobry byly v divadle na Poručíkovi z Inishmoru, nejely na dvě cyklovýpravy a nakonec tak tak aspoň jely částečně na vodu. Ještě v červenci jsme ve třech zajeli k Pavlovi na malou brigádu.

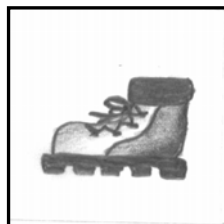
Na skok se v Praze objevil z Ameriky Tarzan, který vás všechny pozdravuje a vyfotil nám do Kolíčku americký kolíček tak, jak jej můžete běžně spatřit na ulici. Z Walesu se vrátil Kulan, který vám pozdravy vyřídí určitě osobně. V zájmu vyvážení odjeli Anička, Kája, JanFrog a Zub zase kamsi do Ruska k Bajkalu a na Altaj, ale ti se snad do tábora vrátí. V Praze se objevilo množství krav. Ale to už by asi po zpravodajské stránce stačilo.

Co si můžete v tomto čísle přečíst? Není toho málo, vezmeme-li to chronologicky, hned na další stránce najdete reportáž z jarních prázdnin v Jeseníkách. Přeskočíme pak až k dalším prázdninám, velikonočním – dočtete se, jak je trávily na Hajnici Kobry na straně 7 a jak se líbilo Glaurungu na Velké Fatře, kde samozřejmě nesměl chybět další Klak, na straně 9. Nejvíce akcí bylo v květnu, z nich tu najdete hru, o kterou se psalo už v dávných Kolíčkích – legendární Vlajkovou v Bajtově podání na straně 14. Oproti této bojové hře akcí naprosto mírumilovnou byl Květinový den, na straně 15 zjistíte, jak se při něm dařilo Kobrám a Krahujcům. Ani světlušky nepřišly zkrátka a vyjely na výpravu do Dolánek, jaké to bylo vám poví Řehťačka na straně 16. Už obálka připomíná dlouho očekávanou akci, Bitvu pěti armád. Té se letos zúčastnil i Jakub a na straně 17 je zaznamenáno, jak bitva probíhala. Podobně očekávaná zvláště Kobrami byla i voda – většina Kober se však na Vltavu těšila tak moc, že nakonec jet nemohly a tak málem nezbylo, kdo by jinak skvělou výpravu zdokumentoval. Výsledek společného snažení začíná na straně 18. V Avaru jsme se mohli všichni přesvědčit, že Kobří kuchařka rozhodně není něčím vymyšleným jen pro zaplnění stránek Kolíčku – Zbýňa se vyznamenal v roli šéf-kuchaře a na straně 21 na nás čekají jeho další recepty. Také jsme si tam opět zahráli Investice, podrobná pravidla této zajímavé hry si můžete v klidu přečíst na straně 24. A co by to bylo za Kolíček bez ukázky z knížky a písničky.

Pěkné čtení přeje za redakci Bilbo.

Jarní prázdniny na horách

28. 2.–7. 3. 2004

1. den (sobota, 28. února) – Pikomlč

Sešli jsme se v 9:40 na hlavním nádraží v počtu 12 plus ještě Čížek, který přišel, když jsme už byli ve vlaku. Dorazilo za vedení: Jakub, Bětka, Martina, za Krahujce: já (Piko), Mlč, Zebra, za Kobry: Zbyněk, Kaski a již zmíněný Čížek, za piginy: Marek, Ondra, Lojza, Peťa. Dojeli jsme na místo kolem 14:00 a pan Šťastný řekl, že se máme ubytovat v „pětilůžáku“. Potom jsme se vypravili na místo tábora, ale trochu oklikou (prostě hořejškem) a hlubokým sněhem. Na tábořišti jsme si zahráli buldoky a šli jsme zpátky. V chatě jsme ještě hrály kulečnick a stolní tenis. Někdy okolo 22:00 vyhnali všechny pod 15 let spát a tak se ti starší (i Kaski) ubytovali u kulečnicku, aby nás nevzbudili.

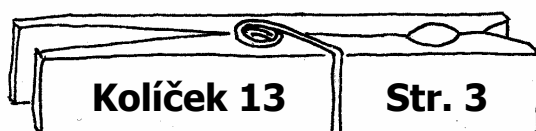
2. den (neděle 29. února) – Lord Mlč

Budíček byl stanoven na 9:00, tak jsme v devět vstali. Po jisté neurčité době jsme se konečně nasnídali, oblékli, stihli si zahrát kulečnick a vydali na běžky. Jelo se po cestě směrem k tříhvězdičkovému divnému hotelu Diana a potom ještě dál. Cestou po cestě jsme s Cibrou jako vedoucí jezdcí první narazili na skvělejší posed a obsadili ho. Jakmile dorazili ostatní, byli jsme nuceni posed chrabře bránit. Ale přesila i obětavost nepřátel (hlavně ze strany Čížka) zapříčinila, že jsme posed neubránili. Vyrazilo se dál. Opuštění cesty a zkouška sjezdového umění nás donutily rozdělit se na dvě skupiny (asi hlavně proto, že se Marek nemohl dostat zpátky do své běžky): méně zdatní (= tzv. másla), kteří odjeli zpátky domů kolem Diany, kde se stavili asi hodinu na čaj, zpátky do Avaru.

Druhá skupina ve složení Zub, Zebra, Zbýňa, Šáša, Kaski a já to vzala hezky kratší cestou, ale přes kopec a zasněžené pláně a končící prudkým sjezdem. Už název skupiny, který vtipně vymyslel Čížek, EHRD (= Elitně Hodně Rychle Domů) naznačoval jasně naše úmysly. Když jsme dorazili asi o hodinu dříve než ostatní (kteří byli díky Markovi zpomalení a strávili hodinu v Dianě), začali jsme vařit večeři a hrát kulečnick a ping-pong. Když se ostatní konečně za stmívání vrátili, dodělala se večeře, všichni se napapali a spokojeně se bavili. Na další den se naplánovalo lyžování na sedle, díky čemuž jsme museli brzičko vstávat a tak jsme šli brzo spát.

3. den (pondělí 1. března) – Zebra

Dneska jsme vstávali na můj vkus až moc brzo. Něco kolem 7.00 hodin. Když jsme se konečně vyhrabali z teploučkých spacáčků, tak jsme se nasnídali. Hned potom jsme dobíhali autobus a odjeli na Červenohorské sedlo. Tam Jakub koupil permice na dvě hodiny. Nebylo moc hezky, strašně foukalo a sněžilo. Ve chvíli srazu jsme se všichni nacpali do místního bufetu, kde jsme si skoro většina dali smažák s hranolkama. Pak jsme se všichni kromě Jakuba a Mariny vydali domů autobusem do Velkých Losin, tam jsme čekali na autobus do Žárové. Když konečně autobus dorazil, potkali jsme

v něm Bětku, Ondru a Zuba. V Avaru začali Kobry vařit. Co uvařily se mě neptejte, protože si to už nepamatují. Pak jsme ještě chvíli hráli ping-pong a kulečnick. Potom jsme už šli všichni spát.

4. den (úterý, 2. března) – Jakub

Jak ví každé malé vlče, třetí den sportování bývá kritický a ani my jsme si nedovolili tuto mnoha úrazy prověřenou zkušenost podcenit. Protože šumperský bazén otvírá své brány až odpoledne, vyrazili jsme z Avaru teprve po důkladné dopolední psychické přípravě, pojaté u někoho trochu přízemně jen jako důkladné seznamování s vlastním spacákem. Do bazénu jsme dorazili v době návštěvní špičky, ale to nás neodradilo a poměrně krátce po tom, co Kobry, Krahujci a spol. napadali do vody se koncentrace ostatních návštěvníků přesunula na opačnou stranu bazénu, takže rázem bylo dost místa na vodní hrátky, ze kterých kupodivu vyšli všichni živí a zdraví. Chyběla nám Bětko, která si nepřčetla seznam věcí s sebou, a musela na nás tudíž čekat venku (poučení pro příště). Po bazénu následoval rozchod po Šumperku a to už se s námi rozloučili skauti, kteří zamířili do kina na hodnotný film Poslední samuraj. To, že na něj Piko šel dokonce podruhé je jasnou odpovědí kritickým recenzentům a zároveň signálem pro nás ostatní, kteří si jej dosud necháváme ujít. Skupina VVZ (vedení, vlčata a Zebra) se odebrala do Avaru, kde si pochutnala na pizze. Večer pak už klidně plynul až k návratu posledních samurajů a zaslouženému spánku.

5. den (středa, 3. března) – Zbýňa

Vstávali jsme už zase v sedm, takže to nebyl žádný krásný zážitek. Nakonec jsem asi v půl osmé vylezl ze spacáku a šel se nasnídat. Většina lidí už dávno snídala, ale času bylo pořád ještě dost. Autobus jel až někdy před půl devátou. Nakonec jsme jej zase skoro nestihli, ale to se nám občas stává. Dnes jsme jeli lyžovat do Loučné. V Losinách bylo asi čtyřicet minut na přestup, takže se strhla tradiční sněžná bitva. Ten den první. Už si ani nepamatuju, kdo vyhrál. Zřejmě to bylo zase nerozhodně jako vždy. Ale to už přijel autobus směr Jeseník a my se snažili do něj nějak dostat. Když už jsme se všichni pohodlně usadili, vychutnávali jsme si tu dlouhou desetiminutovou jízdu do Loučné. Na sjezdovce to bylo fajn, dokonce tam postavili i nový vlek, abychom se na ni lépe dostali. Bohužel sjezdovka v Loučné člověka brzy přestane bavit, a tak se snaží zabavit třeba jízdou v lese, nebo na nějakém tom skokánku. Na jeden takový skokánek jsme hrdinně najížděli za generálem Čížkem, který jakožto největší hrdina jel první a hned udělal z prašanu pod skokánkem pěknou „krvan“. O polední pauze k jídlu zase hodně sněžilo a na některé z nás sněžilo, i když už byla obloha modrá. Sněhová bitva číslo dvě právě započala. Ukončil ji až pan vlekář, kterému se asi něco nelíbilo. Ještě než jsme šli znovu jezdit, nesmím opomenout stavbu monumentální skluzavky, kde naši borci podávali skvělé výkony a některým střemhlavým jezdcům, ve snaze o překonání traťového rekordu, byla trať až příliš úzká. Ještě že tam byl ten vytrvale neprostupný plot. Někdy před čtvrtou hodinou jsme už ale vážně nevěděli, co nového vymyslet, a ještě navíc nám za chvíli jel vlak, takže jsme se raději sbalili a sjeli dolů k nádraží. Vlakem jsme se dopravili kam jinam než do Losin, kde jsme si uvědomili, že jsme ještě někam zapomněli zajít. A tak hurá do cukrárny. Dali jsme si snad všechno i koktejl s kiwi. Po cukrárně byla na řadě sněhová bitva s pořadovým číslem tři. Koule létali všude kolem, ranění sténali, přehlížení

v bitevní vřavě, mrtvých přibývalo, když v tom náhle... "Autobůus!"... A bylo po všem. O půl hodiny později jsme už zase hráli pinčes a kulečník v Avaru. Na vyvolené ovšem čekalo něco jiného než zábava... MASO... a pořádně zmrzlé. Po třech hodinách boje s fyzikálními zákony, bylo maso konečně rozmrazeno. Škoda, že jsme právě v tu dobu chtěli večeřet. Po dalších třech hodinách byl nicméně ke všeobecné spokojenosti guláš hotový. A docela se povedl. No a pak zbývalo už jen čištění zoubků a hurá do spacáku a spát až do...

VČERA JSME BILI NA BĚŽKÁCH.
~~BILI JSME~~ JSME V PEKAŘOVĚ.
 VIDĚLI JSME KAPLI A SPAŠKY
 JSME JELI LESEM. NEŽ JSME
 VLEZLI DO LEŠA VIDĚLI JSME
 ZASTÁVKU AUTOBUSU NA SKOKÁNKU
 KOBRY SKÁKALI Z SKOKÁNKU PAK JSME
 JELI JSME DO PENZIONU.
 V PENZIONU JSME
 SE DÍVALI NA TELEVIZI PAK
 VEČER JSME HRALI HRV. ~~VEČER~~

7. den (pátek, 5. března) – Kaski

Šestý den pobytu v pensionu Avar jsme se rozhodli, že se pojedeme podívat na kapli Nanebevzetí Pany Marie v Pekařově. Pod vedením Káji a Jakuba jsme vyrazili. Bohužel na silnici nebyl sníh, a tak jsme museli šlapat až k odbočce na tábor. Tam Zebra a Mlč chtěli jít přes les, jenže tu byla velká opozice, která by radši pokračovala na běžkách po silnici. Tak jsme nasadili běžky a za Kájou a Zbyňkem jsme se rozjeli po silnici do Pekařova. Cesta utekla velmi rychle, a tak jsme

za necelou hodinu dorazili k rozcestníku vzdálenému pouze kilometr od Pekařova. Po malé pauze, při které se ti rychlejší stihli i nasvačit, jsme pokračovali v cestě. Asi za čtvrt hodiny jsme byli v Pekařově. Následoval rychlý sjezd po zasněžené silnici a projetí hlubokým sněhem až ke kapli. Jakmile jsme dojeli ke kapli, byli jsme zvědaví jak to vypadá vevnitř v zimě. Docela nás překvapilo, že vevnitř nebyly lavice jako v létě, ale to už přijeli i vlčata s Jakubem a začala generální svačina. Najednou někdo (myslím, že Čížek) spatřil nebezpečně visící břídlíci ze střechy. Ihned začalo kontrolované sestřelování sněhovými koulemi, které řídil samozřejmě generál Čížek. Po úspěšné akci jsme se chystali odjet jenže problém byl v tom, že padlo více názorů kam jet. Nakonec Jakub, Mlč a Martina odjeli směrem Loučná nad Desnou a Kája s ostatními směr Avar. Zpátky se jelo přes les, jak si přála na začátku Zebra. Cesta byla poměrně náročná, a tak jsme docela často čekali na vlčata. Při jedné takovéto pauze jsme si v lese vyjezdili skvělou stopu pro běžky na které jsme jezdili asi čtvrt hodiny. Když dorazil i zbytek byl čas pokračovat do Avaru. Po dojetí na silnici jsme se já, Zbyněk a Čížek rozhodli, že se pojedeme kouknout do tábora a Kája s vlčaty dojede

do Avaru. Sjezd k táboru byl poměrně rychlý a zajímavý, ale ještě zajímavější bylo sjíždět od lesa nad táborem až dolu k potoku. Tento sjezd jsme sjeli ještě jednou. Protože Čížek dole vždycky spadnul, začali jsme mu říkat vozembouchu. Čížek taky nebyl bez nápadu. Jednou jsem dojel až do potoka a tak se mi začlo říkat vozemšplouchu. Poněvadž Zbyněk v jednom kuse smrkal, začali jsme mu říkat vozemsrkáči (zkr. vozemsmrku). Takhle vznikla naše slavná vozemtrojka. Ještě stojí za zmínění, že jsme projeli zimním „vietnamem“, a bylo to dost peklo. Pak jsme s velkou námahou vylezli na silnici, kde jsme se domluvili, že kdo sundá běžky před dojezdem do Avaru je máslo. A fungovalo to. Všichni jsme dojeli trochu divnou, ale zajímavou cestou až do Avaru i přesto, že na silnici nebylo moc sněhu.

8. den (sobota, 6. března) – Lojza

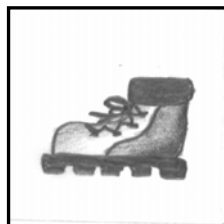
Když ráno Kája přišel, všechny nás probudil. Pak přišla Anička a hnala kobry a krahujce, aby vstali. Oni šli na běžky a my jsme šli pěšky do Velkých Losin. Šli jsme do cukrárny. Byli jsme tam asi půl hodiny. Pak jsme šli do muzea papíru. Tam nám řekli, že dávaj prohlídku za hodinu. Šli jsme k zámku. Tam jsme si zahráli hru. Pak jsme šli do muzea. Tam jsme byli asi hodinu. Pak jsme šli na autobus a jeli jsme do penzionu.

9. den (sobota, 6. března) – Bilbo

Pro Kobry a Krahujce byla sobota o dost delší – vyjeli jsme na sedlo a přešli po hřebeni na Šerák. Vydatně jsme se tam naobědvali, já jsem ulovil běžku, co ujela pod chatu dolů, a vyrazili jsme k nejbližší černé sjezdovce a zkusili ji sjet kus dolů. Ztráty byly značné, ale šikovnějším stačila pro další cestu i jen jedna hůlka. Odbočili jsme směrem na Brannou a po lesních cestách k ní sjížděli dolů. Cestou jsme minuli bunkr, který Kobry nemohly aspoň zevně neprozkoumat. Vlakem jsme dojeli do Jindřichova a vyšlápli to za dvě hodiny po silnici k Avaru, přičemž se setmělo.

A v neděli nás už čekala jen cesta vlakem domů s chaotickým přestupem v Zábřehu.

Kobří Velikonoce na Hajnici

7.–12. 4. 2004

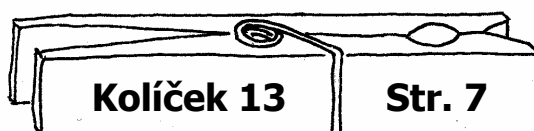
Ve středu jsme se už podruhé vypravili na základnu Hajnice, která leží u hranic s Rakouskem nedaleko od Třeboně. Jako minule jsme na Hajnici dorazili až po setmění. Cestu lesem jsme už tentokrát našli bezpečně, ale různým kořenům a větvím se v noci ještě moc vyhýbat neumíme. Na Hajnici jsme zpočátku byli sami pouze se Štěpánovou rodinou, tak jsme si mohli vybrat náš oblíbený pokojíček, kde nás neobtěžují žádné hloupé přežitky jako třeba kamna.

Druhý den ráno jsme podnikli masivní operaci jménem nákup. V nejbližší vesnici Staňkov jsme si koupili třídní povolenku na ryby, ale pořádný obchod s jídlem byl až ve vzdálenějším Chlumu u Třeboně. Koupili jsme toho hodně, a tak cesta zpátky s pekelně těžkým batohem nebyla žádný med. Po nákupu jsme se pěkně najedli, a pak jsme vyrazili obhlédnout situaci k rybníku. Tam jsme si docela dlouho házeli s nožem a celé to fotili a natáčeli ze všech možných i nemožných úhlů a pohledů. Pak už se stmívalo a tak byl čas se vrátit. A před spaním cvičit a běhat, abychom byli zdraví.

Probudil jsem se a rozhlédl kolem. V pokoji nikdo nebyl, kromě Bajta, kterému se taky ještě nechtělo vstávat. Pod dveřmi byl vzkaz od Štěpánovy mamky, že jeli na výlet na kolech a kluci jsou na rybách. Za hodinu už jsme i já a Bajt šli k rybníku chytat. Cestou jsme potkali Tonda a Kaskiho na kolech. S kol se jim moc nechtělo, tak jsme je poslali na nákup do Staňkova. Když jsme dorazili k rybníku čekalo nás tam pořádné překvapení. Čížek ulovil Tlustou Bertu. Byla to asi přes půl metru dlouhá a pořádně tlustá štika. Časem jsme sice zjistili, že štiky jsou chráněny, a ještě jsme ji ulovili na třpytku, což se taky nesmělo, takže nám hrozila pokuta asi až 50 tisíc korun.

Staňkovský rybník

Bertu to ale od jejího osudu neosvobodilo, protože s nějakým úlovkem počítal náš jídelníček. A jelikož nic jiného jsme ten den nechytli, když nepočítám tu druhou menší Bertu, kterou jsme už radši pustili, k večeru se nad celým rybníkem rozléhalo: „Tondo bouchni ji tím mečem! Dělej, už ji neudržím!“ „Já nemůžu, to prostě nejde! Přece ji nemůžu zabít!“ „Tondo ty musíš!“ „Tak dobře kuku, du na to!!!“...A bylo to, štika byla v igelitce a už se vezla domů na pekáč. Další dobrodružství se štikou bylo, když jsme ji kuchali za chalupou u kompostu. Jakmile jsme štiku rozřizli ozvalo se jenom: „Proboha ona je těhotná!“ Ze štiky se totiž vyvalila hromada jiker a my už věděli, proč je štika v tomto období hájená. Nakonec se vše za výrazné pomoci Parádnice podařilo. Žluč jsme vyndali naprosto neporušenou a s hlavou Berty jsme natočili téměř profesionální katastrofický film Berta 2'0' – maximální turbulence. Na pekáči byla stejně nejlepší! Ještě než jsme šli spát, trochu jsme si zacvičili a dali si 20 koleček běhu kolem domu cca 1,5 km.

A bylo zase ráno. Dnes jsme očekávali náš zásobovací konvoj. Něco po desáté byla vyslána úderná skupina „Jídlo I.“, jejímž úkolem bylo setkat se s konvojem na lesní cestě a navést ho na základnu. Řítili jsme se lesem po cestě vstříc všem těm dobrotám. A najednou se proti nám vynořilo auto a z něj se na nás šklebila Zebra, která seděla vzadu za paní Zebrovou a panem Kaskim. Na základně pan Kaski otevřel kufr a ten byl plný nádivky, chleba, uzeného masa, zelňačky... Bohužel ani to nám ještě nestačilo, a tak jsme se autem s panem Kaskim, který byl tak laskavý, vypravili do Chlumu na nákup. Protože tam měli zavřeno, byl pan Kaski ještě laskavější a vzal nás na nákup až do Jindřichova Hradce. Po nákupu jsme celý den strávili zase na břehu Staňkovského rybníka u prutů. I když jsme nic nechytli, bylo to tam krásné jako vždy. Cestou od rybníka jsme si zahráli na film Kobra 11, a tak cesta od rybníka byla divokou honičkou na kolech i pěšmo s brutální šiškovou přestřelkou. Kobra 11 se pak změnila na Topgan a můj letoun byl sestřelen naváděný šíškami. Naštěstí jsme se oba i s mým navigátorem a dokumentaristou Kaskim zachránili a nakonec jsme cizí letouny zneškodnili. Tento den se ovšem nesmazatelně zapíše do historie sportu. Po večeri jsme vymysleli úplně novou hru MEČBALL. Ještě nemá moc žádná pravidla, ale hrát ji je prostě zábava. A pozor na zaparkovaná auta! Před spaním jsme ani tento den nevynechali běh. Takže v jednu ráno, když jsme se dokoukali na film Moje velká tlustá řecká svatba, jsme si dali tradičních 20 koleček.

V neděli jsme si všichni pořádně přispali. Mezitím už stačil vstát Kaski s Tondou, a tak jsme měli snídani v posteli. Kluci děkujem, ty toasty se vám vážně povedly! Po snídani jsme se ještě trošku poprali o místo na posteli. Ale to byla vážně jen chvílka. Za hodinu už jsme tedy mohli konečně jít taky něco dělat. Naštípali jsme trochu dřeva. Samozřejmě jsem pracoval tak odhodlaně a s takovým nasazením až jsem zlomil sekeru. Odpoledne se vrátilo celé zbylé osazenstvo základny z výletu. S blízcími Velikonocemi tu bylo čím dál tím víc lidí. Mezi všemi těmi lidmi se dokonce objevila i jedna Bajtova spolužačka. K večeru jsme byli vysláni na výpravu za vrbami. K tomu účelu jsme byli vybaveni koly. Ty nám byly na Hajnici k dispozici téměř pořád, za což moc děkujeme hlavně Tretiagovým. Vrby byly celkem daleko, ale nakonec jsme našli opravdu moc pěkné. Než jsme nařezali proutky na více než jedenáct pomlázek, Tonda nám ukázal, jak umí skákat přes vodu na vrbu. Měl by si to myslím ještě trochu trénovat. Ale to už jsme naložili proutí na nosiče u kol a vydali jsme se zpět. Se vším

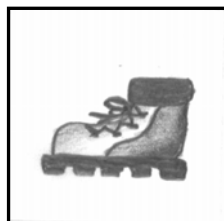

Velikonoční ráno

tím proutím jsme vypadali jako čarodějnice na košťatech. Tenhle večer jsme běhat nešli. Zato jsme ale upletli výborné pomlázky, někteří i ze čtyř proutků. Vybrané exempláře jsme kvůli zvýšení účinnosti obalili kobrovcovkou. Vynikající taktika generále, vsutku brilantní!

Ráno to přišlo. V osm hodin jsme začali přeskupovat jednotky a na foťácích nastavili videosekvence. A pak to propuklo. Jednotky na všech frontách zahájily operaci „vrbová metla“. Do akce byly nasazeny i tajné zbraně. Když jsme použili kobropomlázky, netřásla se strachy jenom děvčata. Ona taková pomlázka obalená kobrovcovkou už totiž moc pomlázku nepřipomíná. Velikonoce nakonec vypadaly jako z filmu Kill Bill. Po natočení několika zinscenovaných přepadení kuchyně jsme posnídali bohatou výslužku, kterou jsme si vykoledovali, a šli uklízet pokojíček. V jedenáct hodin jsme se bohužel museli rozloučit s Hajnicí i všemi ostatními a Štěpánův taťka nás odvezl na nádraží. No a tak to všechno skončilo.

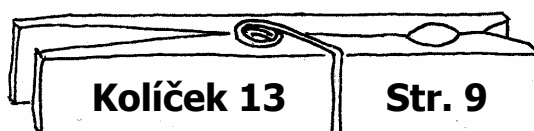

Velká Fatra 2004

7.–12. 4. 2004

Petr, Zub, Bilbo

Po vcelku ucházející cestě vlakem a krutém probuzení smradem z celulózky v Ružomberku jsme stanuli na začátku dlouhé cesty Lubochně na jih přes hory.

Posnídali jsme v bufetovém altánku za místní Jednotou, s výhledem na autobusové nástupiště. Za další hodinu byly podobné vymoženosti k mé radosti zcela mimo dohled. Stoupání na Kopu nám zabralo sotva půl dne, a to jsem nás dvakrát málem ztratil (pokaždé jsem někoho přesvědčil, že bychom mohli být na mapě jinde než jsme...) Hned první výhled byl jako loni jeden z nejlepších, celé velké údolí mezi hřebeny jako na dlani. Po kratším kempování u kříže a diskusi o teorii pochodu, (jestli by se vůbec mělo zastavovat cestou do kopce), jsme se vydali teď už úplně hlubokým sněhem k vrcholu a zase dolů.

Mě potom čekalo kratší dobrodružství při hledání pramene, nakonec to byla legrace.

Cesta byla tou dobou poněkud silně zasněžená (nic s čím bychom nepočítali), ale hlavně pofidérně značená a zcela neprošlápnutá. Takže se šlo pomalu, ale zato to dalo hodně práce.

Na oběd jsme pauzovali těsně před Lubochňanským sedlem, snadno rozpoznatelnému místu díky elektrickým drátům. Když už se do mě chvíli pouštěla zima (do ostatních asi ne méně), vyrazili jsme pro zahřátí znovu hore fatrou, pak už nám zase zima chvíli nebyla.

Z další části cesty zvlášť vyniká překonávání desetimetrového bahnistě u kravského napajedla a průzkum zamčené dřevěnice. O kus dál ale naštěstí byla maringotka, posed a turistický altánek. Pro nocování byl nakonec vybrán, (ano tušíte správně), no přece posed.

Já jsem bydlel dole v bedně na žrádlo pro srnky s Frogem a Aničkou, bylo to dost v pohodě, kdo to neviděl, rozumím, že nechápe. Naše bedna byla asi 2×2×1 m, z dřevotřískových desek s důmyslnými otvory na větrání, jinak bych se v noci asi upek (opravdu jen málem). Nahoru jsem radši ani nelez, pořád tam byl docela nával.

Pak jsme to už pro dnešek zatáhli (rozuměj zavřeli bednu), protože další den před námi čekalo nejedno třináctistovkové překvapení, hlavně teda Klačík a Kl'ak.

Petr

Spací posed

Ráno jsme se probudili dost zkroucení na posedu v sedle Príslop. Asi hodinu nám trvalo, než jsme se z vratkého posedu procpali ven a nasnídali se. Kolem jedenácté jsme vyrazili směrem na Kľak. Cesta docela prudce stoupala a když jsme dorazili na předvrchol Kliačik, doufali jsme, že už máme nejhorší za sebou, ale krutě jsme se mýlili. Po menší ztrátě výšky sestupem do sedýlka jsme si vytrpěli krkolomný výstup nejvyšší kategorie obtížnosti. Místy se někteří bořili až po pás do sněhu a napichovali na větve a z posledních sil se škrabali za pomoci mnoha končetin nahoru, ale všechny nás motivovalo jediné – touha pokořit další z mnoha pověstně krutých slovenských Kľaků. Nakonec jsme unikli veškerým nebezpečstvím, dorazili na vrchol a vítězoslavně padli vysílením na skálu. Ale důvod k veselí stále nebyl, protože někteří se stále ještě neobjevili. Nakonec jsme je už oplakali a chystali se na smutný sestup ze zóny smrti, když tu se v dáli mezi stromy vynořily jejich postavy a v poslední smrtelné křeči se blížili k vrcholu, ale smrt v jejich případě zrovna neměla čas, takže nakonec vše dopadlo dobře. Po sestupu do bezpečnějších končin jsme se přesvědčili, že smrt číhá jinde – v mé plechovce s tuňákem. Měla podobu ostrých hran schopných rozdělit jazyk vedví (nebo oddělit), a tak se nám málem stal osudným, jak už jistě tušíte, oběd. Ale já mám tuhý kořínek a odolal jsem i obrovské ztrátě krve.

Cesta však byla i dál strastiplná a nebezpečná. Navíc nás doháněla noc a nám začala docházet i další životodárná tekutina – voda (ne pivo – to už dávno došlo). Blízko vrcholu Jarabiné byl v mapě značený pramen, tak jsme ho neúspěšně asi půl hodiny hledali. Nakonec jsme se rozhodli zakempovat v nejbližším sedle a rozdělat oheň a tavit sníh. Tak jsme se všichni vydali hledat sušší dříví. Při této složité činnosti se Lád'ovi zabořili nohy do bahna, což byla jistá známka přítomnosti tekuté vody, na kterou mě upozornil, tak jsem se vydal na hydrologický průzkum a skutečně objevil vodu vytékající v nejnižším bodě bahniště. Měla to moc hezky vymyšlený, ale na mě si mrcha nepříjde. Tak jsme nakonec měli vodu a oheň našel uplatnění při vaření a držení medvědů v bezpečné vzdálenosti. Takže jediné nebezpečí by mohli být ochránci národního parku, kteří se ohně nebojí, ale tento pokus dokázal, že to není pravda, protože ochránci se srabi klepali hrůzou společně s medvěďama. Tak jsme se dosyta najedli a šli jsme spát v nejlepší pohodě s vidinou lepšího zítřka.

Jakub

Ocúny ve sněhu

Mezi těch několik výhod noclehu na sněhu určitě patří fakt, že pak i já jsem schopen vstát relativně brzo. Doplňme vodu do lahví, aby nám v batozích nechrástily, sbalíme stany opatrně tak, aby se nezlomily, trochu zamaskujeme ohniště a pomalu vyrážíme. Cesta dál je taková řekl bych „typicky slovenská“ – jdeme po pěšině po hřebeni zarostlém stromy, takže kolem není celkem nic moc vidět. Hřeben se klikatí, někde za Štefanovou se červená

značka začne vyskytovat ještě méně než dosud (aneb ztratili jsme ji, což není až takový problém). Petr a Frog dávají hlavy nad mapou dohromady a krosíme to někam doleva, šikmo do svahu, což není moc pohodlné, ale naštěstí po pár stech metrech narážíme zase na značku. Té se bez větších potíží držíme až na Javorinu. Od zavátého rozcestníku už vidíme naše další dnešní cíle, Šoproň, za kterým se skrývá chata pod Borišovom, a Ploskou, velký táhlý kopec. Kolem ze sněhu vykukují ocúny a narážíme i na pěkné otisky medvědích tlap. Hned se nám jde rychleji do kopce a tak zanedlouho už s vypětím posledních sil funíme k chatě. Minimálně v zimě se sem zjevně nedá dojet, takže ceny nejsou úplně nejlevnější, ale přesto tam zastavujeme na oběd, mají tam tuším bábovku, klobásu a další věci, na které po pouhých dvou dnech mimo civilizaci máme velkou chuť. V umývárně nás prosí „neumývat riad a topánky!“ což respektujeme, protože boty nemá smysl umývat a nevíme, co je to riad (Google mi pomohl zjistit, že jde o nádobí). Také snad všichni důsledně kontrolujeme Kulany v relativně komfortních podmínkách a já se Zubem ztrácíme několik desítek výškových metrů cestou pro vodu, cesta zpět k chatě způsobuje, že potřebujeme další několikahodinovou pauzu. Ta se ale bohužel nekoná a kloužeme sněhem od chaty dolů směrem k největšímu krpálu v okolí hned po Borišovu, k Ploské. Ploská je na rozdíl od předchozích zalesněných hřebenových kopců holá, takže můžeme spokojeně pozorovat, že ještě dlouho budeme mít kam stoupat. Ale nahoře je aspoň trochu rozhled, dáváme si Tangy a vyrážíme dál, stále po červené. Kloužeme dolů z Ploské směrem na Kýšky, na které se musíme pro změnu vydrápat. Cestou je vidět nějaká bouda, ale pod Suchým vrchem má být jedna či dvě salaše, takže pokračujeme i po západu slunce někdy v pět hodin. U rozcestníku ale nikde nic – ptáme se nedaleko stanujících a ti nás už posílají k salaši, která je již evidentně obydlená. Jsou tam nějakí Češi a tvrdí, že se nás tam pár určitě ještě vejde, není ale zcela jasné, jestli pár znamená i osm. Ale prý kus dál je ještě jedna salaš. Hvězdicovitě se rozcházíme ji hledat a daří se, Frog, Anička a Petr se tam na noc přesunují. My si postupně děláme večeri dole na vařiči, „místní“ zpívají, hrajou a popíjejí. Postupně uléháme na karimatky umístěné do uliček mezi matracemi v podkroví, kam vede žebřík s chybějícími příčkami. Když přijdou i „místní“, musím

Táhlý krpál Ploské je před námi

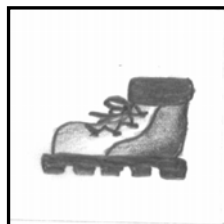

přesunout moje sušící se mokré boty o kus vedle, protože na půl metru místa těsně v rohu u střechy bude spát ještě jeden z nich.

Když se ráno probouzím, Češi už vycházejí na nějakou túru. My vstáváme možná trochu neochotněji, protože před námi je nejvyšší hora Velké Fatry, Ostredok s 1 592 m. n. m. Cesta tam je nic moc, je tam sníh a hlavně je do kopce. Ale už o půl desáté stojíme nahoře. Moc dlouho se nezdržujem a vyrážíme po hřebenovce na Krížnou, jdeme blízko sebe, jelikož padá mlha. Jednotvárně dupeme sněhem po rovině, až dorážíme k nějakému vojenskému vysílači na Krížné. Značka se stáčí doprava dolů, čeká nás delší pozvolný sestup ke Králově skále, kde nabíráme vodu u studánky. O pár chvil dál jsme už v horském hotelu Králově studni, což je název trochu honosný na to, co tam nacházíme. Nicméně mají tam několik jídel, včetně řízků, párků, klobás a ovocných knedlíků. Vyhladovělí si dáváme víceméně všechno. Takový nápor místní přibory těžko zvládají, kovová část se od té umělohmotné odděluje a zůstává mi v puse. Po obědě opouštíme hotel i červenou značku a scházíme po cestě dolů, dál a dál. Když už nás cesta trochu nebaví, značka odbočuje nalevo do divočiny, kde se na chvíli zastavujeme u docela rozlehlé jeskyně ve vápenci. Pěšinka klesá s potokem dolů a zanedlouho už míjíme jižní vyústění nejdelšího železničního tunelu na Slovensku, dlouhého 4 615 m. Zrovna projíždí vlak – my pokračujeme na nádraží, jelikož bychom rádi ještě dnes našli nějaké spojení domů. A nacházíme, o pár kilometrů dál je železniční stanice, ve které si vaříme večeři při čekání na vlak. Dokonce musím vzít ešus s těstovinami s sebou do vlaku. Ten projíždí těmi dlouhými tunely, což už ale vzhledem ke tmě venku moc nepoznáme. Jedeme do Turčianských Teplic, odtamtud do Žiliny, kde je čas tak akorát na to, koupit si jízdenky na hranice a za zbytek slovenských kutáků nakoupit občerstvení na dlouhou cestu. Po koupení jízdenky z hranic do Prahy mezi sebou zúčtováváme, chvíli zpíváme s kytarou, ale postupně neodvratně usínáme. Brzy v neděli ráno jsme už doma.

Bilbo

Vlajková

8.–9. 5. 2004

Na začátek bych měl as předeslat proč jsme na tuto akci vlastně jeli. Každoročně v tomto termínu bývá bitva Pán Prstenů, což je asi největší bitva pořádaná u nás. A ona velikost se teď stala právě tím problémem. Už minulý rok kdy se PP 2003 účastnilo něco kolem 800 lidí ztrácel na kvalitě a prožitek z bitvy rozhodně nestál zato a to i kvůli organizačním problémům. Proto když jsme se letos dozvěděli o Vlajkové jsme tuto variantu přijali jako šťastné řešení.

Termínem se stal víkend 8.–9. května a sraz byl stanoven na sobotu ráno v 7:15 což se nikomu moc nelíbilo, ale protože hra začínala už ve dvanáct hodin tak stejně nebylo na výběr.

Z původního počtu účastníků dorazila něco málo víc než polovina a proto se ze dvou plánovaných teamů sestavil jen jeden. Celkem se nás tedy zúčastnilo 10. Tento počet přibližně odpovídal počtu jednoho teamu takže i přes neplánovanou neúčast velké části lidí jsme rozdělení zvládli bez větších potíží.

Jako herní barvu jsme dostali původně růžovou která nám tedy nakonec byla vyměněna za mnohem hezčí černou a my jsme se mohli jmenovat „černá smrt“. Ve dvanáct hodin se tedy začínalo a my jsme běželi svým určeným koridorem určených 5 minut a poté na doběhnuvším místě postavili camp. Po začátku bylo nutné okamžitě vyrazit a najít cizí campy a získat jejich vlajky... což se nám tedy podařilo, tedy alespoň částečně... opravdu jsme vyrazili a také po několika zablouďeních nakonec našli i několik cizích campů, ale s vlajkami to už bylo horší.

Hned při prvním střetu na který jsem narazil jsme všichni potupně zemřeli a tak to bylo pokaždé : (tedy alespoň u mě. Zatímco ostatním v notýsku zabíjících rychle přibývali další podpisy tak u nás jich bylo doslova jen pár a až v pozdější části se začali hromadit alespoň měřitelným tempem.

Kradení vlajek a hledání campů mi přišlo jako daleko větší zábava a tak jsem se s tím s kým jsem právě šel často

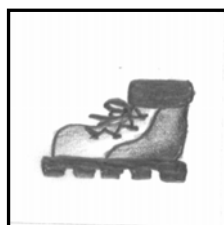

schoval v houští a pokud možno nepozorovaně se přesouval k cizím stanovištím. Po troše zklamání, neúspěších a příchodu tmy a únavy se Kobry kolektivně uložili k spánku a v tomto stavu vydrželi až do rána.

Další herní dění se prý skládalo z vesměs úspěšných vlajko-loupeživých akcí a díky těmto úspěchům jsme také neskončili potupně poslední. Hra skončila podle plánu ve dvanáct hodin v sobotu nebo jestli chcete v 0:00 v neděli. Po skončení hry se ke spánku uložil i zbytek teamu a noc přečkali v klidu až do slunného rána

Onoho slunného rána proběhlo slavnostní vyhlášení vítězů. V této hře se Černá smrt umístila bohužel jako předposlední, ale snad to bude příští rok lepší.

Po vyhlášení jsme se urychleně zabalili a autobusem a vlakem přijeli kolem druhé hodiny do Prahy, kde jsme se jako tradičně rozloučili a následně rozprchli do svých domovů.

Květinový den

12. 5. 2004

Zbýňa

Ve středu 12.5. se naše družina (středisko) zúčastnila květinového dne. Květinový den je celorepubliková akce pořádaná Ligou proti rakovině. Skupinky dobrovolníků si od Ligy vyzvednou kytičky a prodávají je lidem na ulicích. Veškerý výtěžek z akce Liga použije na léčbu rakoviny a výzkum nových léků. Letos byla akce zaměřená konkrétně na rakovinu prostaty, která je rizikem zejména pro muže nad 50 let.

Sraz jsme měli před KFC na Andělu v 8:00. Objednali jsme si kolem 1000 kytiček. Rozdělili jsme se na několik skupinek a každá si vybrala jinou oblast kolem Anděla, kde prodávala. První skupinka prodávala v metru a druhá se snažila prodávat všude, kde to bylo možné. Druhá skupinka tudíž navštívila gymnázium Na Zatlance a také ZŠ Na Santošce. Na Zatlance padl náš prodejní rekord: 200 Kč za 2 kytičky. Nejvíce jsme ovšem vydělali ve sborovně. Na Santošce nás krásně přivítali a paní učitelce Škrlikové jsem se musel představit a pak jsem

„operační uskupení metro“

třídě vysvětloval účel sbírky. Kdo si potom koupil kytičku dostal jedničku : -) Cestou ze Santošky jsme navštívili také pana Bajta v jeho firmě. Mezitím první skupinka udatně prodávala kytičky v metru. Určitě vybrali hodně peněz, ale ne tolik co my : -)

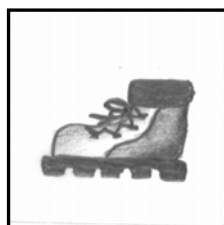
Celý den jsme potkávali zajímavé lidi. Jedny nabručené, jiné vlídné a upřímné, některé, kteří hodně spěchali, a taky metaře a policajty. Potkali jsme také lidi s dosti zajímavými názory. Jeden pán nám například poradil, ať vezmeme klacky a jdeme na Klause. Keců moc, ale kytku si nekoupil... Byli ovšem i tací, kteří nám přispěli a dokonce ani nechtěli kytičku.

Zatímco se první skupinka tolik snažila prodávat v metru, my jsme se od pana Bajta přesunuli znovu na Anděl, kde jsme prodali ještě pár kytiček a pak šli obědvat do KFC. Potom jsme chvíli prodávali a kytičky mizely až zázračně rychle.

Za Krahujce to asi nejlépe shrnul Lord Mlč: *Byla to pohoda. Popovídali jsme si s bezva managerama, cikánama, dělníkama, elitářema a proletářema. A dozvěděli jsme se samý zajímavý věci a hodně jsme se z nich poučili. Zejména od těch proletářů... Jinak jsme se dobře bavili a přitom dělali něco pro charitu, všechno fajn.*

A kolik že jsme to nakonec vybrali? Dokonce jsme chvíli drželi rekord nejvíce peněz na pokladnu (pokladna uskupení metro), 16 399 Kč, a nejvyšší celkové částky, než se stihly spočítat úplně všechny pokladny. Zbýňova skupina vybrala 11 400,50 Kč a Krahujčí dvě pokladny měly 9 327 Kč a 14 047 Kč. Celkem jsme tedy vybrali 51 173,50 Kč. Díky všem zúčastněným!

Řehťačka

Světluščí výprava do Dolánek

14.–16. 5. 2004

Sraz jsme měly 14. 5. 2004 v 16:30 na Hlavním nádraží. Všechny světlušky zde byly včas a netrpělivě čekaly až se objevím já, Řehťačka s nějakým jídlem a s Kačabajkou. Naštěstí jsem nepřišla až tak moc pozdě. Alespoň jsme se já i Kačabajka trochu proběhly. Sešly jsme se v počtu tří světlušek a tří vedoucích. Jely jsme v sestavě: malá Bětka, Mája, Kačabajka, velká Anička, velká Bety a já. Plus jídlo. Večer jsme dorazily do chaty a po několika dobře strávených hodinách jsme šly spát.

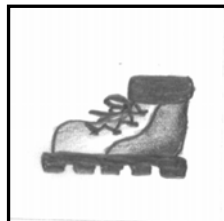
V sobotu ráno jsme se sbalily a vyrazily na výlet. Šly jsme přes Hrubou skálu na Trosky. Světlušky, které byly v pátek večer plné života se pomalu loudaly vzadu a stěžovaly si na bolavé nožičky a těžké batůžky. Nakonec je zachránilo počasí. Začalo pršet a proto jsme na Trosky nedošly. Místo toho jsme nasedly na vlak a ujížděly zpátky do chaty. Večer proběhl normálně a klidně. Dryády usnuly téměř ihned a tak jsme měly já i vedení večer pro sebe. Strávily jsme ho celkem pohodově.

Poslední den ráno mě (jako po celý víkend) probudily hlasy malých světlušek z vedlejšího pokoje. Rozhodly se, že už jsem vzhůru a začaly prosit o snídani. No, prosit je asi silné slovo; začaly vymáhat snídani. Tak jsem její přípravu holt zase měla na starosti já. Celkem se mi i povedla. Po snídani jsme se začaly balit a uklízet chatu. Když to bylo hotové, nabatikovaly jsme si Dryádí trika. A dopadly fakt perfektně!

No, a nadešel čas návratu. Došly jsme do Turnova a protože měla Bety narozeniny, všechny nás pozvala na výborný zmrzlinový pohár. A pak jsme nasedly do vlaku a uháněly ku Praze. Na „Hlaváci“ jsme se všechny rozešly domů...

Jakub

B5A aneb Ne vždycky zvítězí dobro

28.–30. 5. 2004

Jednou z akcí, kterých se ta bojovnější část našeho střediska účastní pravidelně již několik let je právě Bitva pěti armád, což je dřevárna, tedy bitva, kde se používají dřevěné zbraně, obalené ještě molitanem. Ta letošní se konala 28. –30. 5. na tradičním místě u Máchova jezera. Tentokrát jsme postavili 2 nezávislé skupiny a to Kobry a Glaurung + hosté. V závěru se překvapivě ukázalo osudné pro jednu ze skupin to, že každá z nich byla připojená k jiné straně. Glaurung hrdě nesl vrčí znak (mimořádně velmi příjemné vylepšení – každý dostal obdélníkový kus látky s označením své armády, což výrazně zlepšilo orientaci na bojišti, ne vždycky totiž bývá barevné odlišení kostýmů dost průkazné) a Kobry navlékly své elegantní bílé kostýmy, aby jako elfové pomohly lidem a trpaslíkům čelit hordám skřetů a samozřejmě vrků.

Významnou roli opět plnily questy, zadávané organizátory během hry. Hned

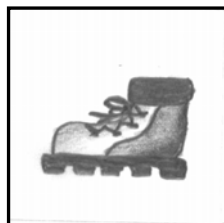
Naši vrrci

zpočátku musím skromně podotknout, že vrci byli v jejich plnění nejúspěšnější. Jinak se jako vždy hlavně běhalo, jednou do bitvy, podruhé z ní, čekalo a porůznu bitkovalo. Nové pravidlo o hladovění a tedy ubývání životů obráncům výrazně usnadnilo dobývání a převaha se přelévala z jedné strany na druhou. Občas do hry zasáhly i kouzelníci, mnohem častěji však bohužel CéPéčka, z nichž některá občas působila trochu nesmrtelně, ostatně na vlastní kůži to v případě zlobrů pocítil i Laddobar. A se Supem si zase pohráli pavouci, před tím však stačil posbírat většinu daní, které se daly najít.

V sobotu po skončení bojů přišla na řadu Aréna, která tentokrát zklamala, protože nabídla pouze souboje jednotlivců. O dost zajímavější byl podvečerní koncert skupiny Náhodní kolemjdoucí, kde se předvedl se svou harmonikou i Slávek. Profesionální ozvučení včetně zvukaře přineslo úchvatný zážitek. Otuzilejší část Glaurungu a hostů z turistického oddílu Radotín se pak ještě vydala vykoupat do Mácháče.

Neděle přinesla vyvrcholení v podobě závěrečné bitvy, kterou pro změnu vyhrála temná strana a upevnila tak své celkové vítězství. Pak už se jen řvalo na oslavu či zklamáním a balilo. Organizátorům patří pochvala za zajištění dostatečných přepravních kapacit, posílený vlak nás v poklidu dovezl až domů. Tak zase za rok!

Kobří voda **24.–27. 6. 2004**

více autorů

Kam nakonec moc Kober nejelo...

24. 6. Čtvrtek

O dramtizaci odjezdu se postaral s přehledem Šáša. Zklamal nás sice v tom, že jsme ho neviděli zoufale dobíhat autobus a dojel nás trapně už v Českém Krumlově, ale originální byla aspoň výmluva, že si spletl příjezd (22.30) s odjezdem (16.30). Ukázalo se, že Bajt, který určoval čas srazu, zná slabší stránky většiny členů střediska, když stanovil sraz půl hodiny před odjezdem (a pak sám přišel 10 minut před tím, než autobus opustil Knížecí). Přesto byli tací, kterým to nestačilo, ale k tomu se už nebudeme vracet...

Cesta byla překvapivě dlouhá a dá se říci i otravná. Část posádky ji zbaběle prospala. Po příjezdu do Vyššího Brodu jsme krátce zvažovali možnosti přírodního či zevlácko-kempařského přespávání a vyhrálo kempařské zevlování. Když stály stany, vydalo se vedení probrat do města plán cesty (aby se tento o den později totálně zhroutil, viz dále). Původně byla totiž na tři dny naplánovaná trasa: Vyšší Brod – Rožmberk; Rožmberk – Český Krumlov; Český Krumlov – Zlatá Koruna. Pak jsme šli spát... A kupodivu se nám nezdálo o dramatickém penaltovém rozstřelu, který jsme během plánování trasy shlédli (Portugalsko – Anglie, čtvrtfinále, postoupilo Portugalsko).

25. 6. Pátek

Ráno nás probudily kapky deště, ale to nás ani v nejmenším neznerušilo. Po ranních nezbytnostech (Jakub se pozdravil se strejdou, kterého tu náhodou potkal) jsme se sbalili a vydali se pro lodě. Bajt se ukázal jako schopný organizátor, když nám požadovaný počet lodí opravdu vydal. Zvolili jsme zajímavou kombinaci 2 klasické vydry a 2 stabilní, ale zcela otevřené NevímJakSeToJmenuje. Je čas zmínit složení posádek:

Láďa + Zub

Pája + Bajt

Matěj + Šáša

Jakub + Lukáš

Plni nadšení jsme vyrazili směr Rožmberk.

Jakub

Flotila kánoí, kajaků a raftů narazila zhruba po 200 m na první jez. Všichni projeli bez úhony šlajsnou. Jelo se dále, všichni do sebe naráželi, stříkali na sebe a vyváděli různé dětinské kousky. Přijeli jsme po dlouhé monotónní cestě plné vody k jezu Herbertov. Byly tři způsoby, jak pokračovat:

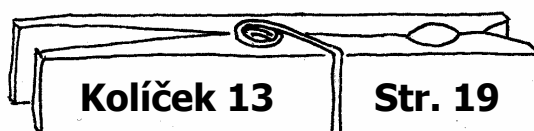
1. Po jezu – neúspěšnost, zkrátka příliš namáhavé
2. Po „šlajsně“ – viz obrázek, není třeba říkat, jak to dopadne.
3. Pěšky – 99% úspěšnost – prostě nejlepší řešení. Ale je zde dlouhá čekací doba na uvolnění vodního prostoru (prostě si počkáte, než budete schopni dát loď na vodu).

Po vcelku stereo-tipní jízdě se konečně objevil Český Krumlov. Vylodili sme se, vybalili se, najedli se jaxe patří a šli se projít po večerním Krumlově. Byla tam výstava italských spřežení ménem Ferrari, ke který hráli reinkarnovaní Beatles. Intervaly mezi objednááním a obdržením objednaného jídla jsou mizerný (pro nechápavé – v místních restauracích). Při návratu do kempu sme se jukli, čím to vlastně pojedem. Jez Jelení lávka vypadal hrůzně. I když už to nespadá pod moji páteční kompetenci, musím říct, že v sobotu sjeli Čížek a Matěj tu Jelení lávku přímo mistrně a nepotopili se :)

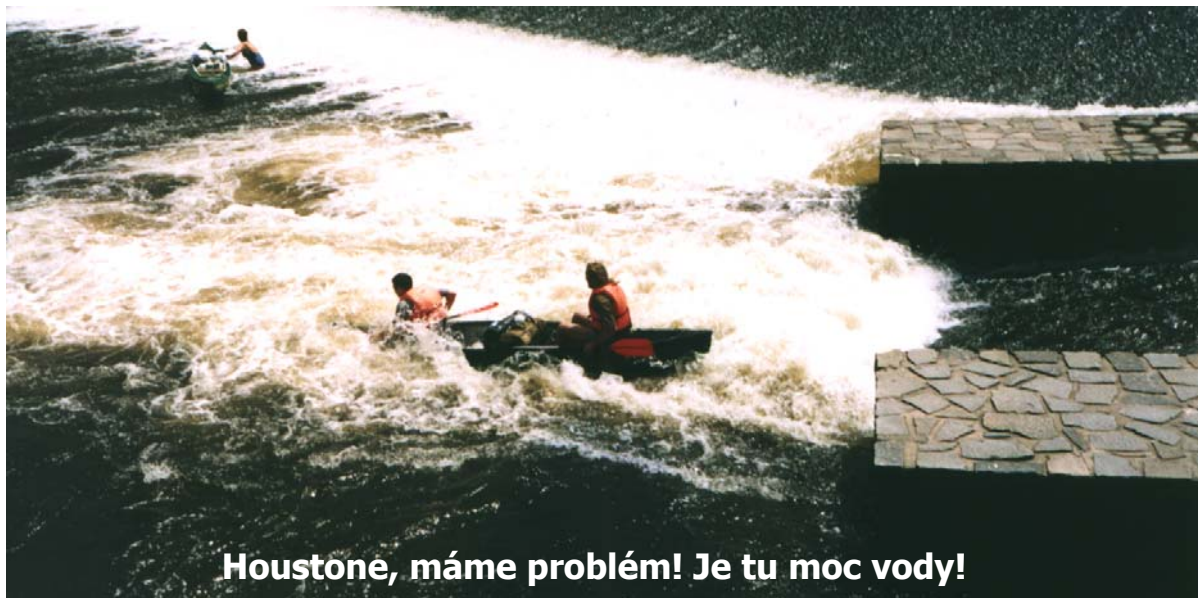
Šáša

26. 6. Sobota

Ráno nás probudil svět sluníčka na bezmračném nebi, což jsme brali jako příjemný začátek dne, ale ne jako důvod ke vstávání, takže z kempu jsme se vykopali až tak kolem jedenácté. Skrz Český Krumlov jsme vyrazili ve stejné sestavě jako včera a po chvíli jsme dojeli k prvnímu jezu. Všichni jsme ho zvládli bez problémů až na Bajta

s Pájou, kteří se hned po „ránu“ vykoupli. Obávanou Jelení lávku jsme nakonec po dlouhém rozmýšlení a čekání zdolali všichni a pouze Lád'a se Zubem „museli organizovaně opustit loď, neboť sklon lodi a množství vody v ní byly příliš velké.“

Houstone, máme problém! Je tu moc vody!

Na oběd jsme zastavili na plácku s ohništěm mezi stromy a povětšinou si upekli buřty. Takto posílnění jsme se opět vydali na cestu. Po dalším jezu s dlouhým retardérem jsme minuli Zlatou Korunu, předpokládaný to cíl naší cesty. Dále jsme potkali cestou rozjařené vodáky, kteří nechápali, kde se jim v lodích berou ty plechovky od piva. Ti se rozhodli s námi, jak se říká po vodácku, soulodit, a to ať už chceme nebo ne. Nakonec jsme se roztrhli v nějakých přejích a ještě se dozvěděli, že pokud nepijeme dlouho do noci, můžeme přespát na Dívčím kameni, protože tam to prý vedou dva nevrlí důchodci, kteří na nocležníky nezalehnou do desáté hodiny večerní volají policii. Jelikož jsme skauti a alkohol je pro nás věcí cizí, rozhodli jsme se opravdu přenocovat na Dívčím kameni a kolem šesté hodiny jsme zakotvili u jeho břehů.

Matěj

Když jsme postavili stany a převlékli se vesměs do suchého, šli jsme se podívat na zříceninu hradu Dívčí kámen. To bylo Rožmberské hradiště postavené kolem roku 1349 a zbořené 1500 a něco. Zubovi a Matějovi se „prohlídka“ moc nelíbila, protože většinu času jsme lezli po pobořených zídkách vysoko nad zemí.

Po návratu do kempu následovala večeře z vlastních zásob a potom občerstvení v místním bufetu. Tam ve 22.00 zavřeli a my šli spát.

Bajt

27. 6. Neděle

Po ne zrovna věrohodné výpovědi Bajtově následuje výpověď z dnešního dne. Ráno bylo šedivé a mokré, ale vstát a rychle se sbalit jsme zvládli. Sice jsme pak čekali na Bajta, který zůstal okouzlen bufetem. Změnili jsme složení posádek. Já jsme vyměnila Bajta za Šášu, zato jsem mohla celou cestu kormidlovat (Bajt by mi to totiž nedovolil).

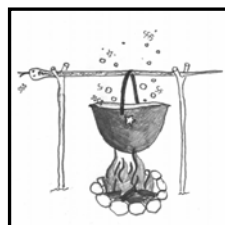
Bajtovi přišlo líto, že se přes včerejší večer a noc usušil, tak si na lodi sedl na bort do tureckého sedu a poté ihned z lodi vystoupil. Byl to hezký pohled! Ostatní (hlavně háčci) se osprchovali na protrženém jezu U Rybů a po vylité lodí a houbování jsme pokračovali dál směrem k Zátkovým továrnám na těstoviny. Tam Jakub na ne tolik tekoucí vodě navrhl, že se vykoupeme. Zubovi to přišlo jako dobrý nápad a ve všem všudy z lodi vyskočil, že Bilbo ani nemrkl. Další odvážlivci: Jakub a Matěj. Poslední jez jsme přenášeli, to už byl cíl naší výpravy Boršov nedaleko.

Tam jsme přebalili barely do baťohů, zamávali našim lodím a vydali se na vlak. Zubovi se nepodařilo recyklovat 4 PET flašky přímo na místě vyprázdnění, tak si je veze domů do Prahy.

Pája

Dodatky:

Díky za kytičky :-)
Neni zač!

Zbýňa

Co papají Kobry III

Ahoj všichni, už jsme tu zase s našim super vařením, smažením a pečením. Už je to docela dlouhá doba, co nevyšel Kolíček, takže dneska toho máme o něco víc. První větší kuchařská akce se uskutečnila v lese u Hořovic na drsné zimní přeživací výpravě, kde jsme vařili skvělou činu podle receptu paní Slimákové. Dále se zmíníme o našich prvních pokusech s pečením v elektrické troubě na základně Hajnice a neopomeneme ani vaření na Bitvě pěti armád, kde jsme podruhé využili náš nový rošt. Navíc přikládáme i jednu ukázkou netradičního způsobu pečení v maorské píce, s návodem na její stavbu.

Kobří vaření v lese poblíž Hořovic 21. 2. 2004

Čina podle paní Slimákové

Čas přípravy: cca 25–40 minut

Ingredience: 4 balíčky rýže

1 pórek

menší balíček arašídů

sojová omáčka

(kuřecí maso)

Cena: 70–150 Kč

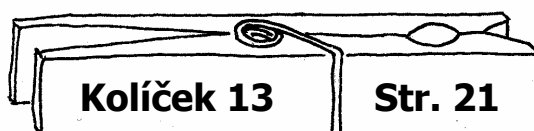
Maso v maorské píce

Čas přípravy: cca 2 hodiny

Ingredience: maso (libovolné)
grilovací koření

Cena: podle masa

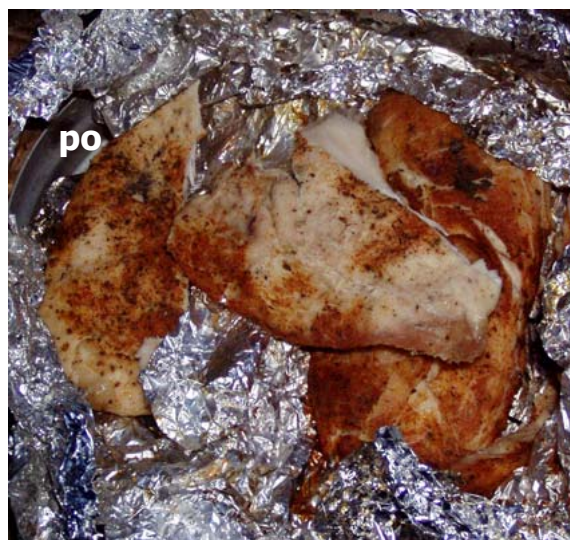
Na této výpravě jsme si chtěli vyzkoušet, jak moc pravdivé jsou naše bojové příručky, co se týká vaření. Rozhodli jsme se, že si zkusíme opéct maso v tzv. maorské

píce. Ke zhotovení maorské pícky je třeba:

- Vyryjte jámu asi 60×60×60 cm. Vložte dno rozpálenými kameny (pokud možno do červena). Pokryjte je mechem, kapradím nebo listím. Udělejte druhou menší vrstvu kamenů.
- Zabalte naporcované maso do listí nebo alobalu a umístěte jej do jámy na kameny
- Na maso položte větší množství listí. Umístěte do středu pícky svislou hůlku (klacek) a naházejte vybranou zeminu na vrch jámy
- Vytáhněte hůlku a nalijte do jámy asi litr vody. Vyrazí ven pára, proto zakryjte otvor vlhkým kamenem. Asi za 2 hodiny se maso pod tlakem upeče a oddělí od kosti.

Postupovali jsme podle návodu a za hodinu se nám konečně podařilo vykopat jámu odpovídající velikosti. Mezitím jsme již měli v ohni položeno několik kilogramů kamení a snažili se je rozpálit do ruda. Kameny jsme v ohni nechali asi dvě hodiny a pak je začali skládat do pícky. Rudé nebyly ani trochu, ale vypadaly už celkem žhavé a hlavně jsme už neměli moc času. Všechno jsme to spolu s mase a lupením náskládali

do pícky, zahrabali hlínou a připraveným otvorem jsme do pícky nalili asi 2 dcl vody. Uprostřed jsme měli zapuštěný kolík z větve, aby neunikala pára. A když jsme pěkně poprosili, tak generál Čížek kolík vyndal a pustil nám z pícky trochu páry. „Jéé to bylo ale pěkný!“ radovaly se Kobry.

Po dvou hodinách jsme se pustili do vykopávání masa. Zde je třeba dávat pozor, protože kameny ještě pořád dost pálííí, o čemž se Čížek na vlastní kůži přesvědčil. Konečně jsme vykopali náš poklad. To byla ale dobrota!

Zatímco jsme dvě hodiny čekali na maso pustili jsme se do vaření hlavního jídla, kterým byla čína. Nejprve jsme si uvařili rýži, a pak nás čekalo krájení a smažení. Nakrájeli jsme si pórek na menší kousky a na troše oleje jsme jej smažili, dokud lehce nezezlatověl. Potom jsme začali smažit arašidy. Oheň se nám ale trošku vymknul kontrole, a tak jsme měli některé arašidy trochu dočerna. Takhle to tedy vypadat nemá. Správně mají arašidy jenom trochu zezlátnout. Naštěstí se nám podařilo úspěšnou operací „Arašída“ všech těch ošklivých černých věcí zbavit. Dále zbývalo všechny tři

složky důkladně do sebe zamíchat a zalít sojovou omáčkou. Výsledek byl i přes některé závažnější komplikace jako vždy vynikající. Zvláště pak když jsme si k číně ještě vychutnávali opečené masíčko z pícky. Pro zlepšení chuti číny můžete přidat osmažené kuřecí maso. Pokud ale chcete vařit hlavně levně je jídlo výborné i ve své bezmasé formě a navíc odpovídá nejpřísnějším kritériím Světové veganské unie.

Kobří velikonoční vaření na základně Hajnice 8. 4. 2004

Kuřecí prsíčka s nivou

Čas přípravy: cca 1 hodina

Ingredience: 1 kg kuřecích prsních plátek

Sůl a Pepř

Plátky šunky

Sýr Niva

Hladká mouka

Olej

Cena: cca. 180 Kč

Dlouho jsme nevěděli, co si to vlastně na Hajnici ukuchtíme. Dlouho jsme listovali kuchařkou, až jsme na to přišli. Hned poté, co jsme se vrátili s cyklo-nákupu se vším potřebným, jsme se pustili do přípravy. Vybrali jsme si zase jídlo z kuřecího masa, protože je to vždy rychlé, celkem snadné a hlavně dobré. Nejprve jsme plátky naklepali a pak jsme je osolili a opeřili. Dále jsme na každý takto připravený plátek položili plátek šunky a kus nivy. Nivu jsme potom začali masem obalovat až nám vznikl krásný závitok. Takovýto závitok jsme zlehka obalili v hladké mouce. Když už jsme měli závitků plný pekáč, polili jsme dno olejem a dali jej do trouby rozehřáté na 200 stupňů. V kuchařce nepsali jak dlouho to má v troubě být, takže jsme maso průběžně sledovali. Tuším, že to bylo v troubě tak přes půl hodiny, ale už je to trochu dávno, tak si to nepamatuju úplně přesně. Nicméně když si závitky občas zkontrolujete, určitě poznáte, kdy jsou hotové. Závitky jsme podávali s hranolky a tatarou a musím přiznat, že se nám opravdu povedly.

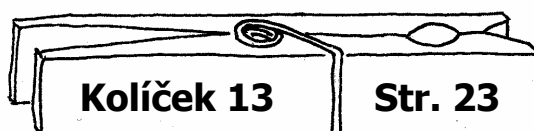
Kobří vaření na Bitvě pěti armád 28. 5. 2004

Kobří Gyros

Čas přípravy: 15–20 minut

Ingredience: 2 × Libanonský chléb

1 kg Kuřecí maso

Červené zelí

Čínské zelí

1 × Zeleninová omáčka k italským těstovinám

Cena: cca. 250 Kč

Když už jsme si sehnali grilovací rošt, musíme jej také náležitě využít. Na B5A jsme chtěli zkusit něco netradičního, a tak jsme se snažili vyrobit něco jako gyros. Postup přípravy je zde velmi jednoduchý. Opečete na roštu maso důkladně posypané grilovacím kořením a to pak spolu s ostatními přísadami vložíte do libanonského chleba, který přehnete. Jedná se o trochu dražší jídlo, ale na Národní třídě za něj zaplatíte určitě víc.

Za těchto posledních pár měsíců jsme toho stihli uvařit opravdu hodně, takže nějaké ty recepty nám zbývají ještě i na příští díl Količku. Z nynějších jídel stojí za zmínku hlavně čína se svou nepřekonatelnou cenou, protože tak dobré jídlo levněji už asi opravdu neuděláte.

Jídla dobrá?...Vaří Kobra!

Čína podle paní Slimákové

Hodnocení: * * * * *

Kuřecí prsíčka s nivou

Hodnocení: * * * * *

Maso v maorské píce

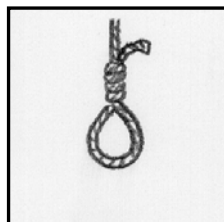
Hodnocení: * * * * *

Kobří Gyros

Hodnocení: * * * * *

Stupnice hodnocení: * nejhorší, * * * * * nejlepší

Množství všech surovin je udáváno pro potřeby čtyř až pěti lidí.

Bilbo

Hra Investice

Již na druhých jařnácích jsme si zahráli zajímavou hru Investice. Možná by se hodilo spíš napsat „navzdory svému názvu zajímavou“ jelikož jde spíš o hru strategickou a ne ekonomickou. Pravidle se sice vždy aspoň čtou na začátku hry, ale nebude rozhodně na škodu, když je budou mít k dispozici všichni kdykoliv. Následuje popis hry z nějaké encyklopedie her.

Realizace hry:

Hráče rozdělíme do pěti družstev – států a stručně je seznámíme s pravidly. Hra bude probíhat v několika kolech. Cílem hráčů je získat co nejvíce bodů – peněz do národního důchodu. Tyto body může stát získat buď investicí do národního hospodářství, nebo válkou s jiným státem.

Investice:

Každé kolo (rok) může stát provést dvě investice, které symbolizují investici do určitého odvětví národního hospodářství. Body za tyto investice získává investující stát a případně stát, kterému je investice směřována (viz tabulka).

Válečná pravidla:

Stát může investovat do vojenského odvětví s cílem druhému státu vyhlásit válku a získat jeho prostředky z národního důchodu. Pro vedení válek existují následující pravidla:

- A. Útočit lze pouze červenými vojáky, bránit se lze jak červenými tak i zelenými. Státy v koalici musí dát k dispozici všechny své vojáky (pro obranu i útok) ve prospěch koaličního partnera (vyhlášovatele války, nebo napadeného).
- B. Napadený stát či koalice může požádat o pomoc kohokoliv, ten ji však může poskytnout pouze zelenými vojáky. Pozor – koaliční závazky mají přednost před touto krátkodobou výpomocí. Pokud by nastala situace, že některý ze států by byl v koalici na obou stranách, pak nelze válku vyhlásit. V jednom kole může být vyhlášeno i více válek. Výsledky se vypočítávají až na závěr kola, avšak v pořadí, v jakém byly vyhlášeny.
- C. Vojáci – po válce se ruší všichni vojáci na poražené straně a vítěznému seskupení se odebere stejný počet vojáků. Při stejném počtu vojáků na obou stranách vítězí obránce, přičemž zelený voják je stejně silný jako červený. Pokud je vyhlášovatel války v koalici, určí, kolik vojáků se odebere od koaličních partnerů.
- D. Vítěz ve válce dostává 2/3 „národního důchodu,“ (tj. dosud uhraných bodů) – od všech, kteří se zúčastnili války na straně poražených. Rozdělení kořisti (národního důchodu) i „spotřebu“ vojáků v boji určuje mezi spojenci vítězný stát (tj. ten, který použil 1 a 2 černé) a ostatní z vítězné koalice to nemohou ovlivnit! Válka se vyhodnocuje zásadně až po ukončení kola všemi státy.

Organizační pravidla:

- a) Po získání 50 bodů má stát navíc jednu investici. Celkem tedy má 3 investice do dalšího kola. Při překročení 100 bodů má dvě investice navíc a při překročení 150 bodů má 3 investice navíc.
- b) Při každé hře se točí pořadí začínajících států každé kolo o 1 stát po směru hodin.
- c) Konec hry je stanoven časovým limitem a po tomto limitu se dohrávají ještě 2 kola (např. 2 hodiny + 2 kola).
- d) Vyhrává ten, kdo má po posledním kole největší národní důchod.

Hráči si povinně vedou evidenci o své zemi – sčítají si vlastní barvy a vojáky, doporučíme jim, aby si vedli dobrou evidenci také o cizích státech, aspoň o počtu vojáků a o vztazích mezi státy – koalicích. Dbejme na to, aby se hráči v průběhu hry veřejně nedomlouvali, k tomuto slouží žlutá investice a v případě jejího přijetí odchod na minutu za dveře. Ostatní hráči, kteří zůstávají v místnosti, musí dále mlčet.

	Investice	Význam	Příjemce	Investující stát
O	Oranžová	Hospodářství	0	+4
F	Fialová	Školství a zdravotnictví, kulturní úroveň (investuješ 4 roky po sobě jednu investici, toto „spoření“ se nesmí přerušit, ve čtvrtém kole spoření získáváš jednorázově dvojnásobek dosažených bodů)		
M	Modrá	Prostá hospodářská smlouva o výměně zboží, je-li přijata, získáváš 4 body, ten komu ji nabízíš také 4 body. Při odmítnutí získáváš 3 body a odmítající nic. Příjemce modré investice není nijak dále vázán	+4	+4
		Při nepřijetí	0	+3
R	Rudá	Riskantní hospodářská smlouva (příjemce má povinnost rudou v dalším kole vrátit)	+8	+6
		Při nepřijetí	0	+2
H	Hnědá	Dar (příjemce nemůže odmítnout)	+8	0
Š	Šedá	Závislost na silných vojenských státech (příjemce na mě nesmí zaútočit v probíhajícím a následujícím kole)	+10	+3
		Při nepřijetí	0	+8
Č	Červená	Útočný voják	0	0
Z	Zelená	Obranný voják (nelze s ním útočit)	0	+2
B	Bílá	Návrh na odzbrojení, je-li přijata všemi státy, ruší se všichni červení a zelení vojáci u všech států. Existuje právo veta a první, kdo odmítne (po směru hodinových ručiček), zaplatí vyhlášovateli +5.		
●	Černá	Válečné varování, platí 3 následující kola a nemusí se udat, komu je určeno. Nemusí se ani využít, je to však nutná podmínka pro vyhlášení války v příštích 3 kolech (investováním 2 černých).		
●●	2 Černé	Vyhlášení války, vyhláší se vždy konkrétnímu státu, lze vyhlásit i více zemím najednou.		
Ž	Žlutá	Nabídka na koalici. Může být odmítnuta, pokud je příjemcem přijata, odcházejí oba na 60 s za dveře na domluvu. Žlutá platí 2 následující kola a znamená závazek společně útočit i bránit. Každému potenciálnímu partneru se dává žlutá zvlášť.		

Ukázka z knížky

Jako krvavá stopa poraněného zvířete táhl se bílým sněhem široký, na padesát metrů dlouhý fialový pruh; anilínová barva ze signálních skleněných koulí, používaných k měření výšky vzducholodi. Vyznačoval přesně místa, kudy byla vlečena velitelská kabina vzducholodi. Všude kolem této stopy byly rozptýleny trosky kabiny; nejvíce jich leželo v severním příkopu. Mezi cary plátěných stěn kabiny spočíval nehnutě Nobile. Běhounek se nad ním sklonil se slovy útěchy. Nobile odpověděl jen úsměvem. Měl nohu zlomenou v holenní kosti a ruku v zápěstí, obličej potřísněný krví z tržné rány na hlavě. Dýchal těžce a domníval se, že chvíle jeho života jsou sečteny.

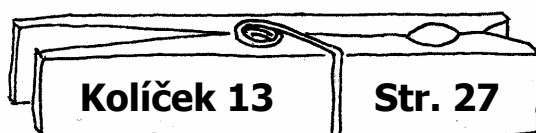
Vedle Nobila seděl Malmgren, tichý, zasmušilý, s levým ramenem vysoko vysunutým. Na Běhounekův dotaz, co mu je, odpověděl, že je krutě potlučen po celé levé části těla a levou ruku že má buď zlomenou, nebo vykloubenou. Pouhý pokus svléknout mu svrchní kožešinovou kazajku a přesvědčit se, co je s jeho rukou, způsobil mu tak hroznou bolest, že to rozhodně odmítl. Seděl ještě chvíli nehybně, potom se s námahou zvedl, sebral ze sněhu menší palubní triedr, a vystoupiv na nízkou kru, začal se rozhlížet kolem sebe. Zkušený polárník, první ze všech vzpomněl na to nejdůležitější: na potravu pro trosečníky.

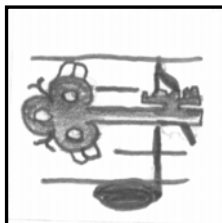
Zamrzlé polární moře ji nemohlo poskytnout, zbývala jediná naděje, že se něco najde mezi troskami vzducholodi. V tu chvíli ovšem nikdo neměl na jídlo ani pomyšlení. Všichni pociťovali jen hroznou únavu po letu, který trval pětapadesát hodin. Cecioni se namáhavě vysoukal na nízkou kru jako na sedátko; bolest zlomené nohy ani necítil, naříkal jen, že je mu zima. Běhounek sebral ze sněhu modrobílou vlněnou pokrývku, která bývala v přední části kabiny a zabalil ho do ní. Rozuměl jen málo Cecioniho toskánštině, ale podle jeho posunků pochopil, že si přeje, aby mu někdo podal malý kovový přístroj, který ležel nedaleko, zabořen do sněhu. Byl to bezpečnostní ohřívač, vytápěný benzinem a používaný ve velitelské kabině. Byl ještě teplý a Cecioni na něj spokojeně složil promrzlé ruce bez rukavic.

S pocitem tepla v něm ožila naděje. „Odvahu!“ volal na své druhy. „Wilkins je odsud v Zeleném přístavu, za tři hosiny bude u nás!“ Krátce před příletem vzducholodi z Norska do Kingsbay podařil se Wilkinsonovi a Eielsonovi velmi odvážný let z Point Barrow na Aljašce do fjordu Zeleného přístavu na Špicberkách. Ale v době, kdy se Cecioni tak utěšoval jeho pomocí, byli již oba kanadští letci dávno v Norsku. Cecionimu nikdo neodpověděl. Biagiho výkřik a jeho ruka vztažená k zamlženému východnímu obzoru, upoutaly všeobecnou pozornost.

Stoupal tam vzhůru tenký sloup kouře, stěží viditelný na šedobílém pozadí zasněženého ledu, a rozplýval se v mlze.

Co to znamenalo? Jak to dopadlo s trosečníky Polárního moře? K doptání u Chrobáka.

Zatanči

1.   **Ami C**   **G**   **Ami**
Zatanči, má milá, zatanči pro mé oči,
zatanči a vetkni nůž do mých zad,
ať tvůj šat, má milá, ať tvůj šat na zemi skončí,
ať tvůj šat, má milá, rázem je sňat.

Ref.   **Ami C**   **G**   **Ami**
Zatanči, jako se okolo ohně tančí,
zatanči jako na vodě loď,
zatanči jako to slunce mezi pomeranči,
zatanči, a pak ke mně pojd'.

Polož dlaň, má milá, polož dlaň na má prsa,
polož dlaň nestoudně na moji hrud',
obejmi, má milá, obejmi moje bedra,
obejmi je pevně a mojí bud'.

Ref.
Nový den než začne, má milá, nežli začne,
nový den než začne, nasyť můj hlad,
zatanči, má milá, pro moje oči lačné,
zatanči a já budu ti hrát.

Ref.
Ref.

Uzávěrka 24. 7. 2004, cena: 13 Kč

Redaktor: Ladislav Pelcl (Bilbo)

Autoři příspěvků: Ladislav Balík (Bajt), Jakub Císař, Alois Daněk, Anna Kastnerová (Řehťačka), Zbyněk Kocman, David Kolda (Lord Mlč), Martin Kolda (Pikomlč), Pavlína Mladová (Pája), Ladislav Pelcl (Bilbo), Anna Pokorná (Zebra), Jan Pokorný (Kaski), Matěj Růžička, Daniel Říha (Čížek), Petr Vinš, Jakub Zubatý (Zub)

Kresby: Jan Hlaváč (Sup), kresba na titulní straně – Bitva: Matěj Růžička

Fotografie: Ladislav Balík (Bajt), Karel Beyr, Jan Hlaváč (Sup), Zbyněk Kocman, Ladislav Pelcl (Bilbo), Pavel Rezáč (Puštík)

Kontaktní e-mail: hiawatha@laddobar.cz

Pro vlastní potřebu vydává:

Junák – svaz skautů a skautek ČR,
středisko "HIAWATHA" Praha 5 – Smíchov
Zoubkova 8, 150 00 Praha 5 – Smíchov

KOLÍČEK

<http://hiawatha.laddobar.cz/>